

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΑΝΙΑ

Παιδιά που ποτέ δεν έμαθαν να άπασχολούνται σε κάτι, παραπονούνται διαρκώς ότι υποφέρουν από ανία: «Μαμά, τί να κάνω λοιπόν;» Είναι μια έρώτησι που τόσο συχνά ακούμε στο σπίτι. Η ανία του παιδιού μπορεί να έχη διάφορες αιτίες. Πιθανόν λ.χ. να πρόκειται για παιδιά που δεν έχουν αρκετά εγκάρδιες σχέσεις με τους γονείς των, και, με τον τρόπον αυτόν, προσπαθούν να αναγκάσουν τη μητέρα τους να προσέξη και να άσχοληθῆ περισσότερο μαζί τους. Στην περίπτωση αυτή, ἡ παρουσία και τὸ ενδιαφέρον τῆς μητέρας για τὸ παιδί τους άρκοῦν για νὰ εξαφανίσουν τὴν ανία. Ὅταν ὅμως πρόκειται για ἕνα παραχαϊδεμένο παιδί που ακόμα δεν έμαθε να άσχολῆται μόνο του σε μιὰ εργασία και που ἔως τώρα του ἡ ὁ πατέρας του πρέπει να διαπαιδαγωγήσουν κατάλληλα τὸ παιδί τους για

να άποκτήση σιγά-σιγά μεγαλύτερη ανεξαρτησία. Δέν ὠφελεῖ σε τίποτα ἡ άδιαφορία μας σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση. Ἐν πάση περιπτώσει, ἡ πιὸ προσεκτικὴ ἔρευνα καθίσταται ἀπόλυτα ἀναγκαία ἐκεῖ ὅπου ἡ ανία τοῦ παιδιοῦ γίνεται μόνιμο φαινόμενο που ὀδηγεῖ σε διαρκὴ ἀδράνεια, ὅπου πρέπει να φροντίσωμε να αλλάξωμε τὸ περιβάλλον τοῦ παιδιοῦ. Καὶ στὸ περιβάλλον αὐτὸ ἀνήκει τόσο τὸ σχολεῖο, ὅσο και ὁ δάσκαλος. Τὸ ξηρὸ και τὸ μηχανικὸ μάθημα εἶναι ἀνιαρὸ για τὸ παιδί. Αὐτὸ τὸ βλέπομε στὰ καλῶς ἀναπτυσσόμενα παιδιά, τὰ ὁποῖα, σε τέτοιες περιπτώσεις, κάτω ἀπὸ τὸ θρανίο και πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμμαθητάς των, προσπαθοῦν να άσχοληθοῦν με κάτι ἄλλο που ενδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὸ ἀνιαρὸ μάθημα. Δυστυχῶς, τὰ παιδιά αὐτὰ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς δασκάλους των ὡς ἀνάγωγα και τιμωροῦνται ἀδίκως.

ΑΝΟΗΣΙΕΣ

Ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ ἀνήκει σε μιὰ ὠριμένη ἡλικία, μεταξύ 11-13 χρόνων, και ἀποτελεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπημένα παιγνίδια τῶν παιδιῶν. Αἰσθάνονται ὅτι εἶναι τόσο χορτασμένα ἀπὸ γνώσεις και καλὲς συμβουλές, ὥστε να τοὺς εἶναι ἀπαράιτητη κάποια «ξεκούρασις». Στις άνοησίες τους, που ἐκδηλώνονται με λόγια και με πράξεις, τὰ παιδιά αὐτὰ ἀναπτύσσουν συνήθως ὅλο τὸ χιοῦμορ και τὴν ἔξυπνάδα που θαυμάζουν στοὺς μεγάλους και αἰσθάνονται ὅτι δέν εἶναι ἱκανὰ να τοὺς φθάσουν κατ' ἄλλον τρόπον παρὰ με τὸ να

τοὺς μιμοῦνται. Τὸ παιδί δέν τὸ παρακάνει, ὅταν ἐμεῖς οἱ μεγάλοι δέν τὸ μαλώνωμε γι' αὐτὰ που κάνει και λέει, και ἀπὸ καιρὸ σε καιρὸ γελοῦμε για τίς ἔξυπνάδες του αὐτές, δείχνοντάς του ἔτσι ὅτι ἀληθινὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι χαριτωμένα και δέν στεροῦνται πνεύματος. Ὅταν ὅμως βλέπωμε ὅτι οἱ άνοησίες του συνεχίζονται και διακοῦν πάρα πολὺ, τότε κατευνάζομε τὸ παιδί δείχνοντας άδιαφορία για ὅ,τι κάνει. Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις, που εἶναι συνυφασμένες με τὴν ἡλικία τοῦ παιδιοῦ, δέν πρέπει να γίνονται άφορμὴ ἐκνευριστικῶν σκηνῶν εἰς τὸ σπίτι.

(Ἀπὸ τὸ Λεξικὸν Ἀγωγῆς τοῦ Παιδιοῦ, τοῦ κ. Π. Ἀμπλιανίτη)